

LISA FUGARD

**Învăță cum să-ți trezești
scriitorul interior
în 21 de zile**

Traducere din limba engleză
de Cătălina Cristea

Editura For You
București

Despre „Seria 21 de zile”

Cercetările au arătat că instalarea unui obicei necesită o practică de 21 de zile. Acesta este motivul pentru care Hay House a hotărât să adapteze munca unora dintre cei mai prestigioși autori ai săi în aceste scurte cursuri de 21 de zile construite, în mod specific, pentru dezvoltarea măiestriei în privința unor subiecte precum acesta de față, al exprimării de sine în multiple moduri.

Introducere

Îmi amintesc dimineața în care stăteam la masa din bucătăria apartamentului meu de la subsol din Brooklyn, în New York, cu o veche mașină de scris și mă gândeam: „Da, mă voi apuca serios de scris. Nu am de gând să mă rezum la vorbe – voi trece la fapte. Am multe de povestit.“ Masa mea era construită din capacul de lemn al unui hublou. Mașina de scris, vag luminată, îmi arăta numai trei rânduri o dată și din scaunul meu vedeam doar o parte din picioarele trecătorilor de pe Strada Henry. Auzeam căței lătrând scurt în adăpostul canin de alături. Lucram la o povestire intitulată „O bucățică de negru“ și pe vremea aceea scrisul meu de mână era destul de lizibil.

Câteva zile mai târziu m-a cuprins un fel de panică în timp ce mă holbam la jumătățile de picioare de pe stradă. „Cine o va citi și ce voi avea de spus? Dacă nu sunt capabilă să o scriu?“ Și apoi cel mai rău gând: „Cum să îndrăznesc eu să scriu?“ Cel din urmă gând s-a născut din faptul că provin dintr-o familie de scriitori, iar eu tânjeam să îmi capăt propria voce.

Ceea ce nu știam pe atunci era că aveam să pornesc într-o călătorie în care voi descoperi personaje: ideile mele și ce credeam eu despre lume, trecutul și copilăria mea, lucrurile de care îmi păsa cel mai mult. Așa cum spunea

scriitoarea franceză Anais Nin, „scriem ca să putem gusta viața de două ori, în prezent și în retrospectie“.

Am experimentat multe moduri de a spune o poveste și, ca scriitoare, am învățat să am încredere în propria metodă. Acele descoperiri continuă de fiecare dată când mă așez fie la calculator, fie cu stiloul în mână și, de cele mai multe ori, sunt cuprinsă de o bucurie tacită și stăruitoare. Îmi doresc ca și tu să trăiești aceeași bucurie în aceste 21 de zile pe care ne pregătim să le petrecem împreună.

Ziua 1

De ce scriem?

Astăzi vom arunca o privire asupra motivelor pe care le au oamenii de a scrie.

La începuturile mele în Brooklyn, pe vremea când lucram la prima mea povestire scurtă, am citit un interviu cu un scriitor care spunea că oamenii ar trebui să scrie numai dacă simt că trebuie să o facă, dacă nu își pot imagina viața fără scris. Asta m-a neliniștit. Nu îmi dădeam seama dacă trebuia în mod imperios să scriu. Și, dacă nu trebuia, oare chiar merita să încerc? Mă simțeam ca și când abia trecusem linia de start și fusesem deja eliminată din cursă. Așa că hai să lăsăm deoparte această opinie generală și să discutăm despre alte motive pentru care ne dorim cu înfocare să scriem!

Dorința de a spune povești este universală. Indiferent dacă sunt basme izvorâte din imaginație sau istorisiri ale pasiunilor și convingerilor, povești de viață sau unele apărute pe neașteptate, este firesc să vrem să le spunem. Prin urmare, scrie pentru că vrei să scrii! Uneori este atât de simplu. Este motivul pentru care te-ai angajat să parcurgi acest

curs de 21 de zile. Poate că deja debordezi de idei și nu ai nevoie decât de încurajare și sprijin.

Scrie pentru că există un pasaj secret, o ușă care se deschide către lumi neexplorate! Scrisul e un tovarăș de drum și un balsam. Te va provoca și te va încerca în cele mai bune moduri cu putință. Există ceva esențial, o relație intimă între tine și lume care ți se arată în momentul în care te așezi în fața unei pagini goale.

Scrie pentru că este o experiență încărcată de călătorii în timp și de aventură! Am avut un profesor de scriere care îmi compara pe scriitori cu exploratorii. Spunea că rolul nostru este să călătorim până la frontiere – călătorii epice, uneori anevoioase – și de acolo să trimitem vești despre ceea ce am găsit. Cum interpretăm aceste frontiere? Pentru mine, ele reprezintă uniunea dintre imaginația mea și cele mai misterioase și extreme experiențe de viață. Cu cât mai riscante, cu atât mai bine. Pentru unii dintre noi, acele frontiere sunt locuri misterioase încărcate la maximum cu emoții. Pleacă în călătorie și trimite vești!

Scrie pentru că în momentul în care ai finisat acel eseu sau acea povestire, în care ți-ai plămădit proza, ai smuls din rădăcini inutilul, ți-ai folosit cu măiestrie meșteșugul pentru a-i provoca, instiga sau distra pe cititori, ca să respiri și să te poți bucura de ceea ce ai realizat.

Și, mai presus de toate, scrie pentru că te bucură!

Pe măsură ce vei înainta în călătoria de 21 de zile, cu promisiunea de a crea un obicei din a scrie, vei trece probabil printr-o gamă largă de emoții. Te vei simți pe rând în culmea fericirii, nesigur, curios, frustrat și pe deplin mulțumit. La un moment dat te vei întreba (unul dintre momentele mele preferate): „La naiba, ce mă face pe mine să cred că pot face asta? Mă simt dezbrăcat, necopt și mult prea expus.“ Nu ești singurul. Acesta este un loc vulnerabil pe care l-au vizitat toți scriitorii pe care îi cunosc. Dacă îi faci loc

acestei vulnerabilități, te vor aștepta comori nebănuite. Când renunți la toate planurile legate de succes, când pur și simplu te cuibărești într-o stare de smerenie, de a nu ști, când nu mai pui presiune asupra ta, scriitura va fi onestă și neîncătușată de propriul ego. Vei avea parte de o bucurie tacită și intimă care te va întoarce la acea pagină de nenumărate ori.

Lectura zilnică va include exerciții – sau, cum îmi place mie să le denumesc, „Imbolduri creative“. Nu există un mod corect sau greșit de a rezolva aceste exerciții. Aruncă-te pur și simplu cu capul înainte. Unele vor face apel la experiențele proprii, altele te vor purta pe tărâmurii fictive. Câteva dintre ele „Îți vor porni motoarele“. Asta urmăm: momentul în care o oră trece pe nesimțite, când nu te poți rupe de la ceea ce faci, când s-a dezlănțuit o poveste sau un eseu. În fiecare zi când citești sau deschizi computerul să ai la îndemână un caiet sau o agendă. Fă-te comod. Nu uita să-ți păstrezi exercițiile pentru că pe unele le vei folosi din nou mai târziu. Experiența mea de predare la multe ateliere m-a învățat despre chimia care se produce când un grup de scriitori se strâng să învețe despre măiestria scrisului, să își împărtășească lucrările. Își iau angajamentul de a fi prezenți și deseori se regăsesc în călătorii creative senzationale. Și tu îți asumi același angajament acum și se va înfiripa aceeași chimie și pentru tine.

Imbold creativ: Deschide-ți inima

Munca unui om nu este nimic altceva decât această lungă și anevoioasă călătorie prin ocolirile artei doar pentru a găsi acele două sau trei imagini excepționale din momentul în care i s-a deschis inima.

Mă aflu în avion acum aproape două decenii când am citit aceste cuvinte ale lui Albert Camus. Mă gândeam că sunt extrem de misterioase și adevărate și mi-au răsărit în minte frânturi de imagini cu linia de țărm stâncoasă din zona unde am copilărit. Îmi place periplul buclat al acestui citat, modul în care mă duce cu gândul înapoi la un moment al vieții în care nu aveam abilitatea lingvistică de acum, un moment în care imaginile aveau o rezonanță puternică și stranie, un moment în care nu puteam întotdeauna să definesc sau să explic ceea ce simțeam. Să fie oare acele după-amiezi în care mă rostogoleam împreună cu câinii mei pe pajiștea cu flori sălbatice exemple ale momentelor pe care le descrie Camus? Știu că ideea nu este să ajungi acolo, ci să continui să explorezi. Acesta este unul dintre motivele pentru a scrie: să atingi esența lucrurilor, să ajungi în acele locuri nebănuite.

Când ai citit acele cuvinte te-ai gândit la un loc sau la un moment anume? Unii scriitori experimentează așa-numitele „sclipiri“, momente care sunt atât de vii pentru tine și inexplicabile în modul în care te ating, în modul în care persistă. Poate vei avea mai multe momente ca acestea. Scrie câteva paragrafe despre fiecare dintre ele. Și ține minte că singurul mod viabil de a face asta este modul *tău*. Fii dispus să nu știi. Dacă îți vine alt gând în minte – un personaj, un alt moment despre care brusc trebuie să scrii –, comportă-te ca un ogar de vânătoare, ia-i urma. Ai încredere în ceea ce se va concretiza pe hârtie.

Imbold creativ: Sâmburele de adevăr

Îmi încep toate ateliere de scriere cu următorul exercițiu și întotdeauna cu această cerință ciudată: „Scrieți pe o bucată de hârtie, după care rupeți-o sau dați-i foc. La acest

exercițiu nu folosiți un caiet pe care să îl lăsați undeva la întâmplare.“ Scrie câteva paragrafe despre ceva care de obicei este un subiect inconfortabil pentru tine. Mulți ne inspirăm din viața noastră, așa că acum vreau să te gândești la acel lucru pe care nu vrei niciodată să îl dezvălui de teamă că „lumea“ (partenerul de viață, copiii, părinții, vecinii sau prietenul cel mai bun) te va judeca. Poate te temi că lumea te va eticheta ca fiind neserios sau că trădezi pe cineva. Scrie câteva paragrafe despre această experiență, eveniment, amintire sau dorință – oricare ar fi acel lucru.

Când ai terminat, citește-o și gândește-te la adevărul emoțional despre care tocmai ai scris. Încearcă să diseci acele paragrafe până la esența lor, până ajungi la doar câteva cuvinte. Poate ai scris despre trădare sau pierderea credinței. Poate despre experiența singurătății sau lupta cu gelozia. Când găsești acest sâmbure de adevăr, notează-l într-un loc sigur și apoi distruge paragrafele pe care le-ai scris înainte.

Singurul lucru de care vei avea nevoie mai târziu este acel sâmbure de adevăr.

